

працівникам; виплата частини заробітної плати працівникам без сплати відповідних податків [2].

Варто зазначити, що у 2014 році відбулися кардинальні зміни в перерозподілі податку на доходи фізичних осіб між державним та місцевими бюджетами. Зокрема, зарахування до державного бюджету військового збору, податку на доходи фізичних осіб від оподаткування пасивних доходів у вигляді процентів на поточний або депозитний (вкладний) банківський рахунок, процентів на вклад (депозит) члена кредитної спілки у кредитній спілці, а також податку на доходи фізичних осіб з суми пенсій або щомісячного довічного грошового утримання, якщо їх розмір перевищує 10 тис. грн. на місяць. За винятком зазначеного до Державного бюджету

України зараховується також податок на доходи фізичних осіб у розмірі 25% на відповідній території України (крім території міст Києва та Севастополя) та у розмірі 60% – на території міста Києва [2].

Одним із основних факторів забезпечення зростання надходжень від податку на доходи фізичних осіб до місцевих бюджетів України є удосконалення його адміністрування, а саме вжиття цілеспрямованих заходів фіскальними органами, спрямованих на збільшення кола платників податків, налагодження чіткої, максимально тісної співпраці з платниками податків шляхом добровільної сплати податку на доходи фізичних осіб на основі підвищення податкової культури.

Література

1. Офіційний веб-сайт Державної казначейської служби України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.treasury.gov.ua>.
2. Офіційний веб-сайт Інституту бюджету та соціально-економічних досліджень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ibser.org.ua>.
3. Бюджетний кодекс України: Закон України від 08.07.2010 р. №2456-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.

УДК 336.22.001.18:658

ПОДАТКОВЕ ПЛАНУВАННЯ НА ПІДПРИЄМСТВАХ: ЗМІСТ І ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ

Лукіяничук Т. – ст. 4 курсу, гр. Ф_{вн}-41

Науковий керівник – к.е.н., ст. викладач Волошук Р.Є.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

У сучасних умовах стабільне функціонування підприємств у значній мірі залежить від правильного вибору податкової політики на мікрорівні, оскільки податкові платежі складають істотну частину їх витрат. За рахунок вибору раціональної податкової політики суб'єкти господарювання можуть оптимізувати податкові витрати та поліпшити тим самим свій фінансовий стан.

Податкове планування – це сукупність планових дій платника податків, спрямованих на збільшення фінансових ресурсів підприємства, що регулюють величину та структуру податкової бази, які впливають на ефективність управлінських рішень і забезпечують своєчасні розрахунки з бюджетом відповідно до чинного законодавства. Податкове планування обумовлено тим, що кожен платник податків має право використовувати допустимі законом засоби, прийоми і способи для максимального скорочення своїх податкових зобов'язань. При цьому податкове планування являється однією з найважливіших складових частин управління фінансами та планування фінансово-господарської діяльності підприємства з метою мінімізації та оптимізації податкових платежів.

В якості основних інструментів податкового планування на підприємствах можна виділити: податкові пільги, передбачені податковим законодавством; оптимальна з позицій податкових наслідків форма договірних відносин; ціни договорів; окремі елементи оподаткування; спеціальні податкові режими; пільги, передбачені угодами про уникнення подвійного оподаткування та іншими міжнародними договорами; елементи бухгалтерського обліку з

метою оподаткування, облікова політика з метою оподаткування тощо.

До основних принципів податкового планування на підприємствах належать [1, с.43]: законність – дотримання правової бази існуючого податкового законодавства; оперативність – своєчасне врахування змін податкового законодавства; перспективність – врахування перспективних змін податкового законодавства; оптимальність – використання найбільш ефективних господарських рішень, які забезпечують найменший рівень податкового навантаження; комплексність – при плануванні податкових платежів треба враховувати їх взаємний вплив; колегіальність – цілеспрямована взаємодія фахівців різних служб підприємства, метою якої є зниження податкового тягаря.

На основі сформованої практики поведінки суб'єктів господарювання в умовах складного та нестабільного законодавства можна виділити такі варіанти (сценарії) податкового планування на мікрорівні [2, с.100].

1. «Обережний»: керівництво підприємства вважає за краще не вступати в конфлікт з контролюючими органами з питань їх оцінки правомірності ведення податкового обліку.

2. «Зважений»: керівництво підприємства вважає за можливе вступити в конфлікт з контролюючими органами щодо оцінки правомірності ведення податкового обліку тільки в разі впевненості у позитивному результаті ситуації.

3. «Ризиковий»: керівництво підприємства готове вступити в конфлікт з контролюючими органами щодо оцінки правомірності податкового

обліку навіть за відсутності впевненості в успішному результаті конфліктної ситуації.

Сьогодні необхідність податкового планування спочатку визначається дією сучасного податкового законодавства, яке передбачає різні податкові режими в залежності від статусу платника податків, напрямів і результатів його фінансово-господарської діяльності, місця реєстрації та організаційної структури підприємства. Для ефективного реалізації податкової політики та оцінки її альтернативних варіантів, підприємство повинно використовувати коректні методи податкового планування, пов'язані з особливостями оподаткування конкретних видів діяльності. Основними етапами процесу податкового планування на підприємстві стають [3, с.142]:

– визначення видів податкових платежів, що сплачуються підприємством в процесі здійснення господарської діяльності за рахунок різних джерел.

– розрахунок середньозважених ставок податків за рахунок різних джерел сплати за основними видами податків.

– розрахунок планових сум податків, що сплачуються за рахунок різних джерел.

– розрахунок загальної планової суми податків, що сплачуються в процесі здійснення підприємством господарської діяльності.

Резюмуючи вищесказане, можна зробити висновок, що податкове планування є сферою діяльності підприємства, що дозволяє пом'якшити вплив зовнішнього середовища на діяльність підприємства, і як наслідок, створити ефективну систему управління фінансами. Податкове планування на рівні підприємства дозволяє знайти різні варіанти ведення господарської діяльності, спрямовані на досягнення низького рівня виникаючих при цьому податкових зобов'язань.

Література

1. Дубовик О. Ю. Рівень податкового навантаження на підприємстві та податкове планування / О. Ю. Дубовик // Вісник Хмельницького національного університету. – 2008. – №4. – Т. 2. – С. 42-44.
2. Иванов Ю. Б. Налоговое планирование: принципы, методы, инструментарий : монография / Ю. Б. Иванов, В. В. Карпова, Л. Н. Карпов. – Х. : ИД «ИНЖЭК», 2006. – 272 с.
3. Трушевская А. А. Налоговое планирование и оптимизация: современные финансовые инструменты и технологии / А. А. Трушевская // Проблемы современной экономики. – 2014. – №2(50). – С. 141-147.

УДК 349.42

ЗНАЧЕННЯ ТА СУТНІСТЬ ЛІЗИНГУ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ЕКОНОМІЦІ

Мовчан-Яблонський Енріке – ст. 2 курсу, БО_{вн}-21

Науковий керівник – викладач Лозінська К.В.

Вінницький коледж економіки та підприємництва THEU

Лізингові операції являють собою певний комплекс організаційних, фінансових та майнових відносин, що вимагають відповідного комплексного нормативного регулювання. У зв'язку з цим у літературі пропонувалося здійснювати таке регулювання шляхом прийняття Закону "Про лізинг", який би визнав загальні економічні, організаційні та правові засади здійснення лізингових операцій громадянами та юридичними особами на території України.

У ньому *лізинг* визначається як підприємницька діяльність, яка спрямована на інвестування власних чи залучених фінансових коштів і полягає в наданні лізингодавцем у виключне користування на визначений строк лізингодержувачу майна, що є власністю лізингодавця або набувається ним у власність за дорученням і погодженням з лізингодержувачем у відповідного продавця майна, за умов сплати лізингодержувачем періодичних лізингових платежів.

Варто відмітити що ринок надання лізингових послуг не згорнувся, а, навпаки, отримав новий шанс на відновлення втрачених позицій стабільного фінансового інструменту. На відміну від банківського кредиту, що став менш доступний як для юридичних, так і фізичних осіб, лізинг сьогодні виступає єдиним ресурсом довгострокового фінансування в країні. І якщо у 2007-2012 роках вважалося, що лізинговий продукт значно дорожчий

від банківського, то з другої половини 2015 року відсоткові ставки лізингових компаній, які утрималися на ринку, вигідно відрізняються від багатьох пропозицій класичних фінансових інституцій. Звичайно, суттєво змінилися підходи, програми, продукти та умови для отримання позитивного рішення за лізинговою угодою, зокрема: збільшився відсоток власного внеску (авансового платежу), скоротився строк лізингової угоди (з 5 років до 2-3), зменшився ліміт на загальну суму фінансування, критерії оцінки ризиків стали ще більш жорсткими, що з одного боку призвело до суттєвого скорочення лізингового ринку, але з другого – підвищило якість портфелю та його обслуговування.

Основними тенденціями ринку лізингу в Україні у 2015-2016 роках можна назвати:

1. Зниження кількості лізингових компаній, які активно фінансують угоди.
2. Зосередження на ефективному адмініструванні існуючого портфелю та максимізації повернення раніше інвестованих фінансових ресурсів.
3. Аграрний сектор як основний клієнт лізингових компаній.
4. Укладання угод на поодинокі та високоліквідні предмети (сільськогосподарська техніка, легкові автомобілі).
5. Співпраця виключно зі стабільними компаніями, що не менше 3-х років успішно функціонують на ринку.